

om et Par Benklæber, men han mener, at vi skulle skjære Benene af dem, saa at de blive til Sømmebenklæber. Det er nu ikke min Mening, thi af mange Grunde gaar jeg nødig i Vandet paa Forsvarssagen, og det vil blive Tilfældet, hvis vi ikke søge at faae en fuldstændig passende Beskæbning til at skjærme os under alvorlige Forhold. Saa kom det ærede Medlem til at omtale den Styrke, der skal forsvare Landet, og saa talde vi jo strax ind i det ulykke- lige Uenighedsspørgsmaal, om hvor stor en Styrke vi skulle have. Det ærede Medlem sagde for det Første: Ikke flere faste Befalingsmænd og en Liniehær paa 20,000 Mand. Det er egentlig de Konditioner, han har opstillet, og hvorpaa han vil gaa ind, og det ærede Medlem angiver da som Grund, at de Sagkyndige anføre saamange forskellige Tilfælde, der kunne forekomme, at man ikke har nogen Nytte af at beregne det paa et enkelt Tilfælde eller paa to Tilfælde, det slaar ikke til i paakommende Fald. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret, men, naar jeg stadigvæk har kæmpet for, at den mobile Hær paa Sjælland skulde være 30,000 Mand, saa er det ikke med Hensyn til et enkelt Angreb eller to Angreb, men det er med Hensyn til hele den Situation, der overhovedet kan fremkomme, naar Sjælland bliver angrebet, og jeg trøster mig til at paastaa, at det vil være ugjærligt med en Hær, der er mindre end 30,000 Mand, at tilvejebringe Sikkerhed for, at der paa eventuelle Landgangspunkter vil komme en respektabel Styrke tilstede — jeg forstaar derved en Styrke, som man kan haabe vil opholde Fjenden saa længe, indtil Hovedstyrken er ankommen. Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojfen), hvis Fraværelse idag jeg ogsaa meget beklager, roste mig for min Aabenhed med Hensyn til, at jeg stiller denne Sag som en politisk. Jeg veed virkelig ikke, hvorfor jeg skulde stifte det under Stolen, som vi have staaet her og talt om i 7 Aar. Det er ingen Hemmelighed, at det politiske Moment altid har været meget stærkt fremtrædende i denne Sag. Om det nu paa engang skulde forsvinde, vilde dog være høist mærkværdigt. Men naar det ærede Medlem mente, at jeg ved denne min Tale skulde have gjort det saa uhyre svært for det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds at fremsætte sine Anstuelser, er jeg jo saa heldig at kunne bevise, at det ikke er Tilfældet, thi det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har givet mig det Skudsmaal, at jeg talte med Lempe og Forsigtighed. Det vilde det ærede Medlem vel neppe have givet mig, hvis jeg havde traadt hindrende veien for, at han kunde faae sine Laster frem. Det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (S. Pederfen) anbede igaar over, at en Officersaspirant var bleven viist tilbage, som han sagde, og han mente (S t e m m e r: Det var 3) — ja, det kommer ikke saa nøie an derpaa — at det var

paa Grund af, at de vare Husmands sønner. Jeg skal naturligvis aldeles ikke betvivle dette Faktums Rigtighed; men der forekommer mig at være noget Belynderligt ved det, thi det ærede Medlem sagde tillige, at de ikke vare blevene antagne, fordi Kapitainen ikke vilde anbefale dem. Da Kapitainen havde sagt: Jeg vil ikke anbefale Dem, var dermed Historien forbi. Det maa være en Misforstaaelse fra den ene eller den anden Side, thi Kapitainen har aldeles ikke Noget med Anbefalingen af en saadan Ansøgning at gjøre, han har ikke engang Lov til at anbefale. Selvsjøgelig er Opmærksomheden ved Afdelingerne henvendt meget paa de unge Menneſter, som have Lust til at blive Officerer, og det er klart, at der stadig er Tale om, hvorvidt de egne sig dertil, og hvorvidt de have de Egenstaber, som kunne ønskes hos saadanne Officersemner. Men naar Bedkommende fremsætter sin Ansøgning, er det Bataillønschefen, som skal paategne den, om han vil anbefale den eller ikke anbefale den. Nu kan man jo sige: Naar Kapitainen ikke vil anbefale, saa gjør Bataillønschefen det heller ikke. Dertil skal jeg for det Første sige, at det ikke altid er Tilfældet. Der kan være Grunde, som Kapitainen har, men som Bataillønschefen anser for mindre betydningsfulde. Det er ogsaa muligt, at Bataillønschefen ikke vil anbefale den, som Kapitainen har anbefalet, idet det kan være, at Bataillønschefen lægger særlig Vægt paa enkelte Ting, uden hvilke han ikke vil give Bedkommende sin Anbefaling. Men selv om det ogsaa antages, at Kapitainen og Bataillønschefen ere enige om at disrekommandere ham, er det ikke forbi dermed. Ansøgningen gaar derefter til Krigsministeriet, og jeg veed af Erfaring, at Krigsministeriet trykker sig overmaade meget ved at negte Rogensomhelst, der søger, og ikke har saadanne Disrekommandationer, at der overhovedet ikke kan være Tale om det, Tillabelse til at forsøge dette. Jeg er overbevist om, at dersom disse tre unge Menneſter, her er Tale om, rolig havde indgivet deres Ansøgning og den var kommen til Krigsministeriet, vilde de have faaet den attraaede Tillabelse. Derfor var det ikke sagt, at det var lykkes, men at de havde faaet Tillabelse til at forsøge, derom er jeg ganske overbevist, især hvis Grunden var den, at de vare Husmands sønner, thi det har jeg endnu aldrig hørt, at det skulde være en Disrekommandation at være Husmands søn. Jeg har endnu en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust), som var saa god at tage sig af mig igaar med Hensyn til den rent forkerte Stilling, jeg havde indtaget ved at være saa underdanig, som det ærede Medlem sagde, imod høierestaende Officerer. Det ærede Medlem gif endog saavidt, at han sagde, at jeg havde en Kulfviertro. Ja, der er to Slags Kulfviertro; den ene er den, som er en for stærk Tro paa Andrés Erfaring og Meninger, og den anden er en overdreven